

Ewelina Nawrocka
Archiwum Państwowe w Zamościu

Karol Namysłowski i jego działalność

W tym roku mija 165 lat od narodzin Karola Namysłowskiego, muzyka i kompozytora, oraz 140 lat od założenia Orkiestry Włociańskiej – jego dzieła.

Według rękopisu¹ Stanisława Namysłowskiego (syna) historia rodu Namysłowskich, z którego wywodzi się Karol Namysłowski, sięgała daleko: *Z rodziny zasłużonej Ojczyźnie piękną i ofiarną pracą wywodził się Karol Namysłowski. Nazwisko nie topograficznego pochodzenia, nie od Namysłowa lecz imienne od Namysłowa rycerza (rycerstwo wielkopolskie – prekodniski). Namysław jest założycielem Namysłowa a z Namysłowa dopiero Namysłowscy. Herbem miejscowości już w XII i XIII wieku dotychczas używanym, była pięcioramienna gwiazda srebrna w niebieskim polu sięga ona dawnego Namysłowa. Już w r. 1278 jeden z edyktów Przemysława księcia na Kaliszu, w Poznaniu podpisuje Jaśko z Namysłowa i Ekhard (kodeks Wielkopolski). Uniwersytet Krakowski w XV w. zna około 10 studentów piszących się z Namysłowa (Mieczkowski – Statut na non ukaz promotionum) otrzymujących stopnie doktorskie. Już pod koniec XVI w. występuje Jan z Namysłowa rek. Jan Licinius Namysłowski jeden z wybitnych twórców polskiego Arjanizmu – był on rektorem szkół arjańskich (pow. Oszmiański) i ministrem arjańskim. Znakomity mówca brał² po łacinie i po polsku – wierszem i prozą – wojował na publicznych dysputach z oferentami i miał bezwzględny wpływ na szlachtę (Grabowski – Arjanie polscy – nakład Akademii Umiejętności). Zostawił sporo dzieł niektóre z nich bezcenne dla swej rzadkości np. „Do braci ministrów ku przyjęciu zgody upomnień”, No-*

1 Zob. Karol Namysłowski i jego działalność. Rys historycznych rodu, 1950–1962, brak pag., mps. Archiwum Państwowe w Zamościu, Akta osób i rodzin, ser. 9.2: Akta Stanisława Namysłowskiego 1879–1962, sygn. 3: Materiały dotyczące rodziny Namysłowskich. W przytoczonych fragmentach autorka zachowała oryginalną pisownię.

2 Posługiwał się.

wogródek 1597, jak również i wiersze np. „Wszyscy do rozkosznego żądają iść nieba, A mało tych co myślą, że wprzód cierpieć trzeba”. Zmarł w r. 1616., równocześnie z nim występuje Theodor Liennius Namysłowski autor: „plac na którym szyzmatyk się nie ostoi”. [...]

Aż wreszcie Karol Namysłowski z Chomęcisk Szlacheckich ojciec Karola – kompozytora – sam sędzia z wyboru, żył i działał w trudzie niezmiernym tym codziennym, w czasach prześladowań i męczeństwa unitów. Rozumiejąc to w owych chwilach odwetu carskich siepaczów za odwet narodu nie chcąc go się pogodzić z niewolą, po przebytych dniach krwawych zmaganiach powstańców w r. 1863, ojczyzna potrzebuje silnego wysiłku niczym oręża, potrafił ukrywać powstańców z kosą w swoim domu. Nieugięty, imponując swym niezwykłym hartem i postawą wobec prześladowców, gościł jednocześnie przybyłych żandarmów na rewizję w jednym pokoju, w drugim zaś częstował zgłodniałych powstańców ściganych po lasach. Obławy i rewizje w Chomęciskach były wtedy na porządku dziennym, ale nigdy nie dawały żadnego wyniku bo sędzia potrafił zawsze z pogodnym wyrazem twarzy spotykać na progu swego domu władzę rosyjską, przyjmować ich i tym sposobem mylić ich czujność, a choć rozłąki długi czas w Chomęciskach od patroli kozackich zawsze miał szacunek. K. N. ratował życie licznym rzeszom niedobitków powstania. Przez okolicznych włościan sędzia był umiłowany za uczynność w każdej biedzie i niedoli. Za służenie im chętnie zawsze radą i pomocą. Potem po dzień dzisiejszy lud okoliczny wspomina jego imię ze czcią. Nad domem w Chomęciskach góruje wciąż i nadal powiew zbożnej działalności i wolnościowej oświaty.

Karol Franciszek Namysłowski urodził się 9 września 1856 r. w Chomęciskach. W chłopięcej duszy synka Karolka przyszłego twórcę orkiestry ludowej ciekawe, nigdy nie kończące się opowieści snujące się po tych komnatach wszczepiają miłość do ojczyzny. Jak plenne ziarna w stęsknionej nimi wpadają w duszę, młodocianego artysty, poety, odgłosy pól i lasów, piania rzewne ligawki pastuszej, to znów śpiewy weselne, to buńczuczne zadzierzyste wyrwasy parobczaków w zalotach do dziewczuch... A z pobliskiego kościoła w St. Zamościu płynęły inne głębsze wstrząsające całe jestestwo dziecka tony... Całe otoczenie kształtowało fizjognomiję kochaną w p. Karolu N. Jego chłopięce oczy śledzą bacznie skąd zagrało niebezpieczeństwo ukochanej ojczyźnie, jęczącej w kajdanach niewoli³. [...]

W młodzieńczych latach wpatrzony w jeden cel w podtrzymanie ducha w narodzie tli mu się warsztat pracy – z ludem dla ludu i narodu. I nienadługo

---

3 Zob. Karol Namysłowski...

w czyn zamienia swoje marzenia bo staje się twórcą orkiestry ludowej, pedagogiem ludu wiejskiego. Urodzony d. 9/IX 1856 r. z ojca Karola i matki Anny z Markizów⁴ w drewnianym majątku w Chomęciskach Szl. Początkowe nauki pobierał w Zamościu, następnie kształcił się w Lublinie skąd wyjechał do konserwatorium muzycznego w Warszawie⁵, gdzie za dyrektorstwa Apolinarego Kątskiego⁶ oddał się specjalnie grze na trąbce. Wybór instrumentu wywołała charakterystyczna okoliczność. W Chomęciskach utrzymywano pocztalteryę⁷ Karola. Nasłuchał się dzień w dzień, noc w noc płynących z echem po sadzie dźwięków trąbki i wybrał sobie ten właśnie instrument⁸ [...].

Zaszczytnie więc kończy konserwatorium w Warszawie⁹ p. Karol jako utalentowany muzyk i zalecany przez zwierzchników zostaje profesorem w Instytucie Ociemniałych gdzie zyskuje miłość swoich wychowanków i uznanie. Następnie obejmuje posadę profesora w Instytucie Muzycznym w Odessie. Później jest dyrektorem w szkole Derynga¹⁰. Również gra jakiś czas w orkiestrze symfonicznej Fligego. Lecz przepartym swym urokiem pociągają go strony rodzinne¹¹.

W 1878 r. Karol Namysłowski ożenił się z Józefą Zakrzewską. Po powrocie do majątku w Chomęciskach po kryjomu, w tajemnicy przed ojcem, który widział przed synem inną karierę, zajął się tworzeniem wiejskiej kapeli. Przy pomocy organisty Józefa Tratkiewicza z kościoła w Starym Zamościu uczył włościan z parafialnego kółka muzycznego czytania nut, grania na instrumentach, pisania i czytania. Zakupił dla nich potrzebne instrumenty. Ojciec dowiedział się o dziwnych zamiłowaniach syna, ale napiętą z tego powodu sytuację między nimi poprawił udany debiut kapeli podczas pasterki w 1880 r. Po tym sukcesie okoliczni ziemianie zapraszali Karola i jego muzykantów do uświetniania różnych uroczystości. W takiej formie grali do 4

4 Anna Namysłowska (1831–1982) z d. Markiz, po pierwszym mężu Chrzanowska, żona sędziego Karola Namysłowskiego, matka Karola (1856–1925) i Edmunda (1883–1934).

5 W latach 1865–1867 uczył się w progimnazjum w Zamościu. W 1867 r. przeniósł się do Lublina, gdzie w 1871 r. ukończył gimnazjum, następnie do Warszawy.

6 Apolinary Kątski (1824–1879), skrzypek, kompozytor, założyciel Instytutu Muzycznego w Warszawie.

7 W Chomęciskach Wielkich znajdowała się stacja pocztowa do obsługi koni i powozów pocztowych.

8 Zob. *Karol Namysłowski...*

9 W latach 1872–1876 studiował w klasie trąbki i skrzypiec w Warszawskim Instytucie Muzycznym, który ukończył z wyróżnieniem.

10 Prywatna Praktyczna Szkoła Dramatyczna założona przez Emila Derynga 24 sierpnia 1878 r. w Warszawie, działała w sali teatralnej w gmachu Towarzystwa Dobroczynności. Przetrwiała do 1883 r., zamknięta z braku środków.

11 Zob. *Karol Namysłowski...*

listopada 1881 r., kiedy to Namysłowski i jego 27 uczniów przekształcili kapelę w Orkiestrę Włościańską. Swoją twórczość prezentowali w Zamościu, Lublinie, Izbicy, Krasnymstawie, Radomiu i Kielcach. Swoją pierwszy duży koncert dali na Wystawie Rolniczo-Przemysłowej w Warszawie w 1885 r. Na koncercie muzycy pojawili się w zakupionych przez Karola Namysłowskiego seniora strojach. Były to *niebieskie kamizele z błyszczącymi guzikami, brązowe sukmany, lite pasy, buty i rogatywki*¹².

Twórczość Karola Namysłowskiego obejmowała tańce i pieśni ludowe, oparte na zamojskich motywach. Pisał farsy ludowe, fantazje, pieśni, utwory religijne, oberki, polki, marsze, krakowiaki, polonezy, stworzył także ponad 100 mazurów. Najślynniejszy, który przysporzył mu kłopotów, nosił tytuł *Świr, świr, świr za kominem: [...] w Warszawie, na występie podczas trwania Wystawy Rolniczo-Przemysłowej, brzmiał mazur Namysłowskiego z przyśpiewkami „Świr, świr, świr za kominem siedzi Mazur ze swym synem, a Mazurka ze swą córką wyglądają obie dziurką”*. Studenteria warszawska wtórowała tak: *„Świr, świr, świr za kominem, siedzi Hurko (generał-gubernator warszawski) z Apuchtinem (znieawidzony kurator szkół w Królestwie Polskim), a Hurkowa ze swą córką wyglądają obie dziurką”*. Po tym incydencie orkiestra, na kilka lat, zmuszona była oficjalnie zawiesić swoją działalność. Dopiero w 1891 car Aleksander III wezwał włościan do Spały, by na własne oczy przekonać się, że *chłopi w parciankach i butach z cholewami potrafią być dobrymi muzykami. Dyrygentowi dał pierścień, a Namysłowiakom – pozwolenie na koncertowanie*¹³ [...]. Występowali w Petersburgu (1896 r.), Moskwie, Kijowie, Charkowie, Smoleńsku, Mińsku, Jekaterynburgu, Orszy, Odessie, Libawie, Połtawie, Połocku, Kownie, Wilnie. [...] W 1902 r. w Wilnie, gdzie obowiązywał surowy zakaz mówienia po polsku, przyśpiewki wykonywano *mormorando (mrucząc)*; mazur nosił więc tytuł *Mruczek* [...]. W sezonie letnim 1904 r. orkiestra koncertowała na Dynasach w Warszawie, otrzymując

12 A. Bryk, *Karol Namysłowski i jego orkiestra*, 1980, s. 21.

13 Loc. cit. Po otrzymaniu w październiku urzędowego wezwania do Spały k. Tomaszowa Mazowieckiego Karol Namysłowski pojechał z orkiestrą wystąpić przed carem Aleksandrem III. Na jego życzenie wystąpili dwukrotnie. Car był tak zachwycony, że obdarował Karola pierścieniem, złotym z brylantami, i dałmu pisemne pozwolenie na koncerty w całym Imperium Rosyjskim.

pochlebne recenzje¹⁴. [...] W 1911 udało się Orkiestrze otrzymać paszporty do Galicji. Występowali w Krakowie i Lwowie¹⁵. Zezwolono grać wszystko co zechcą, oprócz „piosenki” – Jeszcze Polska nie zginęła¹⁶.

Orkiestrę zaproszono na uroczystości 300-lecia domu Romanowów. Po koncercie w Petersburgu, który odbył się 6 marca 1913 r., car Mikołaj II odznaczył Karola Orderem św. Jerzego, a muzyków kopertami. Muzycy wyjechali serdecznie żegnani. Rok następny był trudny, ogłoszona w sierpniu mobilizacja przerwała koncertowanie. Część członków zespołu wcielono do rosyjskiego wojska. Postępująca ślepotą dyrektora Namysłowskiego utrudniała mu kierowanie orkiestrą. Coraz częściej zastępował go syn Stanisław Namysłowski¹⁷. Latem 1914 r. Karol Namysłowski nieodwracalnie stracił wzrok, w 1915 r. przekazał obowiązki związane z prowadzeniem orkiestry synowi. Po raz ostatni prowadził koncert w 1917 r. Ślepotą nie zatrzymała jego twórczości, komponował, dopóki był w stanie. Uczestniczył w próbach orkiestry i towarzyszył jej w podróżach. W Łodzi otrzymał tytuł Honorowego Obywatela Miasta. Później już nie wyjeżdżał z Chomęcisk.

Początek roku 1925 przyniósł pasmo sukcesów. Na zaproszenie amerykańskiej Polonii Orkiestra Włociańska ze Stanisławem Namysłowskim wyruszyła za Atlantyk. Zakup krakowskich strojów, w których występowali muzycy, kosztował Karola Namysłowskiego 24 morgi ojcowizny. Wydatek się opłacił, ponieważ członkowie orkiestry wszędzie witani byli jak bohaterowie, niosący ducha narodowego, powiew polskości i miłości do ojczyzny. Artyści odwiedzili miasta: Nowy Jork, Yonkers, Scranton, Wilkes-Barre, Plains, Nanticoe, Reading, Filadelfię, Waszyngton, Baltimore, Trenton, Jersey City, Passaic, Pearth Amboy, Newark, Springfield, Hartford, Bidgeport, Waterbury, Providence, Boston, Worcester, Lovell,

14 Zob. *Program orkiestry włociańskiej, pod dyktando K. Namysłowskiego osiadłej na Dynasach zalecają się dobrym układem popularnych utworów swojskich i obcych. Obok Moniuszki i Noskowskiego słysząc tam melodie ludowe polskie, mazury Namysłowskiego i Osmańskiego, walce Straussa i t.d.*, *Kurjer Warszawski*, 8 czerwca, środa, 1904 r., nr 157; *I jako kompozytor p. Namysłowski pod względem odczucia charakterystyki tańców nie ma sobie równego. A przytem wszystkie wprowadzone przez niego przyśpiewki, przytupywania, półświsty tak organicznie łączą się z utworami, że stwarzają zupełnie odrębny, a tak miłe wpadający w ucho słuchaczom rodzaj.* Zob. „*Kurjer Poranny*”, R. 27, 1904, nr 244.

15 Koncertowali również w Pradze, Wiedniu, Zakopanem, Wieliczce, Bochni, Tarnowie, Przemyślu, Rzeszowie, Sokalu, Tarnopolu, Łańcucie (w 59 miastach).

16 M. Komorowska, *Namysłowiaczy* (23 sierpnia 1981), kwartalnik „Przekrój”, nr 34 z 1981 r., s. 8.

17 Stanisław Namysłowski (1879–1963), starszy syn, wykształcony w Warszawie i Pradze u profesora Otokara Ševčička, skrzypek i dyrygent. Dyrektor Orkiestry Włociańskiej. Na cześć ojca nadał swojemu pierworodnemu imię Karol (ur. 17 X 1914 r.).

Fall River, Wilmington, Bavonne, Camden, Schenectady, Utica, Rochester, Syracuse, Buffalo, North Tonawada, Niagara Falls City, Dunkirk, Erie, Cleveland, Toledo, Detroit, Flint, Bay City, Grand Rapids, Chicago, South Bend, Gary, Kensington, Milwaukee, Hegewish, Hamtramck, Lorain, New Castle, Youngstown, Wheeling, Pittsburgh, Natron¹⁸, dając 80 koncertów. Do kraju wrócili w maju, uniesieni zachwytem Polonii. Ta wielka euforia minęła, gdy zmarł Karol Namysłowski. Założyciel orkiestry pożegnał się z życiem 21 sierpnia 1925 r. w rodzinnym dworku w Chomęciskach Szlacheckich. Pogrzeb odbył się 25 sierpnia w Starym Zamościu. O śmierci artysty informował „Niedzielnny Kurier Warszawski” (nr 235) z 23 sierpnia 1925 r. W ostatniej drodze towarzyszyła mu Orkiestra Włociańska, niosąca na ramionach trumnę, oraz liczne tłumy. Założyciel i pierwszy dyrektor orkiestry spoczął w rodzinnym grobowcu.

Ryc. 1. Karol Namysłowski – dyrygent Orkiestry Włociańskiej, portret – fotografia pocztówkowa [APZ, Zbiór fotografii 1904–2001, ser. 16, sygn. 955].

---

18 A. Bryk, *op. cit.*, 1980, s. 109.

Ryc. 2. Karol Namysłowski – dyrygent Orkiestry Włociańskiej. Fotografia I [APZ, Zbiór fotografii 1904–2001, ser. 16, sygn. 956].

Ryc. 3. Karol Namysłowski – dyrygent Orkiestry Włociańskiej. Fotografia II [APZ, Zbiór fotografii 1904–2001, ser. 16, sygn. 957].

Ryc. 4. Pogrzeb kompozytora Karola Namysłowskiego w Starym Zamościu w 1925 r., seria 11: Kultura i sztuka, 1925 [NAC, Koncern Ilustrowany Kurier Codzienny – Archiwum Ilustracji, ser. 11, sygn. 6747].

№ 2. Za pozwolenia Zwierzchności. M. Radom.

VV TEATRZE LETNIM

W **Niedziele 29 Września 1889 r.**

dany będzie

KONCERT

ORKIESTRY WŁOŚCIAŃSKIEJ

pod dyrekcją

KAROLA NAMYSŁOWSKIEGO.

PROGRAM.

Część I.		Część II.	
1. Marsz z opery „Tamburini”	—	1. „Wesoły student”, marsz	—
2. Wale „Wielki kowal”	—	2. „Ewa”, wale	—
3. Overture „Eduki kowalcy”	—	3. Chór z opery „Lombardowie”	—
4. Kolędyki „Dobry wiek kowal”	—	4. „Zagłoba”, mazur	—
Część III.		Część IV.	
5. Overture „Wojak”	—	13. „Wesoły kowalcy”, marsz	—
6. Koncertino Hilaro (Humorystyczny)	—	14. „Dwoje serc w głowie”	—
7. „Mój w ciemnym lasie”	—	15. „Zakochański”, polka-mazurka	—
8. Mazur „Wiosna”	—	16. „Muzyczna gra kolarów”	—

CI WIA. MIEZDZO

W Radomiu, dnia 29 września 1889 r.

POCZĄTEK O GODZINIE 7. WIECZORNIE.

№ 2. За позволения Начальства. М. Радомь.

ВЪ ЛѢТНЕМЪ ТЕАТРѢ

въ **Воскресенье 27 Сентября 1889 года**

данъ будетъ

КОНЦЕРТЪ

БРѢСТЯНСКАГО ОРКЕСТРА

подъ управленіемъ

КАРЛА НАМЫСЛОВСКАГО.

ПРОГРАММА.

Часть I.		Часть II.	
1. Марш изъ оперы „Тамбури”	—	1. Военная увертюра	—
2. Вальс „Средъ кавалер”	—	6. Вальс „Кольцо вѣнцы”	—
3. Увертюра „Двое сердецъ”	—	7. „Двое сердецъ”	—
4. Колѣдки „Добры вѣкъ кавалер”	—	8. Марш „Восна”	—
Часть III.		Часть IV.	
9. Увертюра „Войска”	—	13. „Веселый кузнецъ”, марш	—
10. „Двое сердецъ”	—	14. „Двое сердецъ”	—
11. „Закочаши”, полка-мазурка	—	15. „Влюбленный”, полька-мазурка	—
12. „Музыкальная игра кочаровъ”	—	16. „Музыкальная игра кочаровъ”	—

Въ Радомѣ, въ воскресенье 27 сентября 1889 г.

НАЧАЛО ВЪ 7 1/2 ЧАСОВЪ ВЕЧЕРА.

2231

Рис. 5. Afisz informujący o koncercie orkiestry włościańskiej pod dyrekcją Karola Namysłowskiego 30 września 1889 r. w teatrze letnim [APR, Zbiór afiszów, plakatów i druków ulotnych do 1939 roku, sygn. 2231].

Radom. Za pozwolenia Zwierzchności.

PROGRAM

KONCERTU ORKIESTRY WŁOŚCIAŃSKIEJ

pod dyrekcją

Karola Namysłowskiego

w d. 6 (18) Maja 1890 r.

PROGRAMMA

КОНЦЕРТА ОРКЕСТРА ВЛОШЦЯНСКАГО

подъ управленіемъ

Карла Намысловскаго

6 (18) Мая 1890 г.

Część I.		I. часть.	
1. „Wesoly Student”, marsz	—	1. „Веселый Студентъ”, марш	—
2. „Ewa”, wale	—	2. „Ева”, вальс	—
3. Chór z opery „Lombardowie”	—	3. Хоръ изъ оп. „Ломбарды”	—
4. „Zagłoba”, mazur	—	4. „Заглоба”, мазура	—
Część II.		II часть.	
5. Uwertura wojenna	—	5. Военная увертюра	—
6. „Wielki kowal”, wale	—	6. „Вѣнцы”, вальс	—
7. „Domino”, galop	—	7. „Домино”, галоп	—
8. Kolej-galop	—	8. „Eisenbahn”, галоп	—
Część III.		III часть.	
9. Potpourri z op. „Ernani” (Verdiego)	—	9. Понурри изъ оп. „Эрнани” (Верди)	—
10. „Lyzwiarki”, wale	—	10. „Кольцо вѣнцы”, вальс	—
11. „Walka Hercegowinow”	—	11. „Война Герцеговинцевъ”	—
12. „Wesole chwile”, mazur	—	12. „Веселыя минуты”, мазура	—
Część IV.		IV. часть.	
13. „Wesoly kowalcy”, marsz	—	13. „Веселый кузнецъ”, марш	—
14. „Dwoje serc w głowie”	—	14. „Двое сердецъ”	—
15. „Zakochański”, polka-mazurka	—	15. „Влюбленный”, полька-мазура	—
16. „Muzyczna gra kolarów”	—	16. „Музыкальная игра кочаровъ”	—

W Radomiu, dnia 6 (18) Maja 1890 r.

2242

Radom. Za pozwolenia Zwierzchności.

PROGRAM

KONCERTU ORKIESTRY WŁOŚCIAŃSKIEJ

pod dyrekcją

Karola Namysłowskiego

w d. 6 (18) Maja 1890 r.

PROGRAMMA

КОНЦЕРТА ОРКЕСТРА ВЛОШЦЯНСКАГО

подъ управленіемъ

Карла Намысловскаго

6 (18) Мая 1890 г.

Część I.		I. часть.	
1. „Wesoly Student”, marsz	—	1. „Веселый Студентъ”, марш	—
2. „Ewa”, wale	—	2. „Ева”, вальс	—
3. Chór z opery „Lombardowie”	—	3. Хоръ изъ оп. „Ломбарды”	—
4. „Zagłoba”, mazur	—	4. „Заглоба”, мазура	—
Część II.		II часть.	
5. Uwertura wojenna	—	5. Военная увертюра	—
6. „Wielki kowal”, wale	—	6. „Вѣнцы”, вальс	—
7. „Domino”, galop	—	7. „Домино”, галоп	—
8. Kolej-galop	—	8. „Eisenbahn”, галоп	—
Część III.		III часть.	
9. Potpourri z op. „Ernani” (Verdiego)	—	9. Понурри изъ оп. „Эрнани” (Верди)	—
10. „Lyzwiarki”, wale	—	10. „Кольцо вѣнцы”, вальс	—
11. „Walka Hercegowinow”	—	11. „Война Герцеговинцевъ”	—
12. „Wesole chwile”, mazur	—	12. „Веселыя минуты”, мазура	—
Część IV.		IV. часть.	
13. „Wesoly kowalcy”, marsz	—	13. „Веселый кузнецъ”, марш	—
14. „Dwoje serc w głowie”	—	14. „Двое сердецъ”	—
15. „Zakochański”, polka-mazurka	—	15. „Влюбленный”, полька-мазура	—
16. „Muzyczna gra kolarów”	—	16. „Музыкальная игра кочаровъ”	—

W Radomiu, dnia 6 (18) Maja 1890 r.

2242

Рис. 6. Druk informujący o koncercie orkiestry włościańskiej pod dyrekcją Karola Namysłowskiego 6 (18) maja 1890 r. [APR, Zbiór afiszów, plakatów i druków ulotnych do 1939 roku, sygn. 2242].

Ryc. 7. Afisz informujący o pożegnalnym koncercie orkiestry włościańskiej pod dyr. Karola Namysłowskiego 10 grudnia 1887 r. w sali resursy radomskiej oraz o wyst. komedii A. Fredry Świeczka zgąsta i sztuki Anancyca z muz. Wronskiego Łobzowianie. [APR, Zbiór afiszów, plakatów i druków ulotnych do 1939 roku, sygn. 3571].

Za pozwoleniem Zwrócić.

W SALI RESURSY RADOMSKIEJ
Towarzystwo Artystów Dramatycznych pod dyrykcją
KAZIMIERZA SARNOWSKIEGO.

Trzeci występ Michaliny Sołskiej Artystki Teatru Krakowskiego.

W Sobotę 10 Grudnia 1887 roku

Ostatni pożegnalny
KONCERT
ORKIESTRY WŁOŚCIAŃSKIEJ
pod dyrykcją
KAROLA NAMYSŁOWSKIEGO.

Część pierwsza.

„Maciek Zięba“ Uwertura . . . . . Namysłowski. | „Oj tak, tak“ Mazur . . . . . Namysłowski.

Ś W I E C Z K I A Z G A S T A

Komedia w 1 akcie oryginalnie napisana przez Aleks. hr. Fredro (syna).
Pan. — p. Łaski — Pani — pani Alcholina Sołska. Rzecz dzieje się w pańszterskim pokoju na stacyi pocztowej.

Część druga.

„Babuszka“ Polka . . . . . Miller. | „Chachulki — Dumka — Kolomyjka . . . . . Tymolski.

ŁOBZOWIANIE

Obrazek wiejski ze śpiewami i tańcami w 1 akcie, oryginalnie napisany przez Anancyca, muzyka Wronskiego.

Wielki — p. Kaler.	Staszek — p. Włodźki	Kasia jego przyjaciółka — p. Kiełkowska	Maga — dziewczyna — p. Kwaśka
Szymon — p. Szymon	Pani Wronka bogata wdziękawa p. Wronka	Przebiegający chłopak — p. Kowalski	Milczka — p. Kowalska
Zdzisław, wataha Szymona — p. na Lewickim	Mieluszek, jego brat — p. Szymon	Mazur — dziewczyna — p. Szymon	Włoczek — p. Polkowski
Kasia, jej przyjaciółka — p. na Biednickim	Tomek, ich syn — p. S. Sarnowski	Basia — dziewczyna — p. Gierat.	Filip — dziewczyna — p. Sarnowski

Na zakończenie Mazur w 4 pary.

AKOMPANIOWAĆ DO ŚPIEWÓW I MAZUR I GRAC BĘDZIE ORKIESTRA WŁOŚCIAŃSKA.

Cena miejsc zwyczajna.

Bilety wzdłuż dołki stoła w sali W. Orta, a w dzień przedpremierzy w kiosku teatrów.

Początek o godzinie 7½ wieczorem.

Bilet. 20. — r. Paryż, Białe 37 lata 1817 r. Emisja i sprzedaż Księstwa, Warszawa. Dł. Tym. — Jurek i H. S. Tysiącowa w opusku Paryż.

24, 25, 26 marca 1920 roku **TRZY** w sali Tow. Muz. we Lwowie

KONCERTY

Szczegóły w afiszach. **słynnej Symfonicznej Orkiestry Włościańskiej** Bilety już do nabycia.

KAROLA i STANISŁAWA NAMYSŁOWSKICH

Z Drukarni ZYGMUNTA JELEŃKI w Warszawie

Ryc. 8. Afisz zapowiadający trzy koncerty we Lwowie Symfonicznej Orkiestry Włościańskiej [APZ, Zbiór afiszów, ogłoszeń, druków ulotnych 1913–2017, sygn. 1804].

Ryc. 9. Orkiestra Włosciańska pod dyrekcją Karola Namysłowskiego. Fot. „Tygodnik Powszechny” 1884 r., nr 41, s. 656.